

Purjehdusreissu Haukivedellä

Helteisellä viikolla 80 -luvun alussa teimme tulevan rouvani kanssa kahdestaan purjehdusretken Haukivedelle ja Linnansaaren kansallispuistoon. Veneenä meillä oli pikkuinen purjevene Joe 17 Angina, jossa on hytti, pentteri ja patjat köllöttelijöille. Siis sateen- ja tuulensuojaa. Ja kannellinen ämpäri, joka toimittaa WC:n tärkeää virkaa.

Perälaudassa oli uimatikkaat ja varamoottori, jonka pörinästä ja hajusta emme myöskään tykänneet. Lähes jonneinjoutava.

Morsiameni ei viihdy erityisen pitkään veneessä paikallaan istuen, ja keiuvassa sekä kallistelevassa veneessä voi tulla pahoinvointi. Matka tehtiin kolmessa jaksossa. Purjehdin itsekseni lähes päivän mittaisen siirtopurjehduksen Unnukalta Varkauden kanavan kautta Haukivedellä olevalle appiukon kesämökille, jossa yövyimme ja vastaavasti tein paluumatkalla. Näin rouva sai olla sukunsa seurassa pidempään. Eikä minun olla siellä pidempään.

Luoto kotivesiltä Unnukalta

Lähdimme siis purjehtien mökiltä Linnansaareen aamupäivällä auringon jo lämmittäessä mukavasti. Aurinkovoiteet levitettyinä ja nenät valkoiseksi puunattuna nautimme uimapuvuissa lämmöstä ja leppeästä kesätuulesta.

Koko Haukivesi on tosi upeaa järvioluetta karuine kallioisine saarineen ja avoimine järvenselkineen. Vesialueet ovat suhteellisen syviä, merikortit pitävät paikkansa, eikä alle metrin syvyyksen omaavalla veneellä tarvitse pysyä viitoitetuilla väylillä, vaan saarten sokkeloihin voi mennä seikkailemaan.

Linnansaaren kansallispuistossa on kenties Suomen tihein kalasääskikanta eivätkä veneilijöihin tottuneet linnut säiky purjeilla rauhallisesti ohi kulkevaa venettä. Silloin niitä voi kiikaroida suhteellisen läheltä. Muitakin komeita selkävesien lintuja on runsaasti, kuikkia, isokoskeloita, saarissa pesiviä nuolihaukkoja ja maailman suomalaisinta lokkilajia, selkälokkeja.

Ja purjehdus sujui hienosti, kunnes tuuli lakkasi kokonaan ja moottoriahan emme käynnistäneet. Alle tonnin painoisen veneen melominen ei ole mahdotonta, ajatuksena. No, aikaahan meillä oli. Kelluimme ja paistuimme saarien solassa Linnansaaren koillispuolella. Laskimme ankkurin ja nautimme helteestä pikkusaarten lomassa. Keskipäivällä tuli tosi kuumaa.

Uimamaisteri ja gastit sujautti bikinit pois päältä ja pulahti veteen. Ja minä yllätettynä heti perään. Onneksi emme menneet kauemmaksi veneeltä, sillä heti kohta alkoi kuulua lähestyvän pikaveneen pärinää. Gasti kiipesi minun avustama liukkaasti hyttiin pukeutumaan ja minä nousin sitten myöhästyneenä ilkosillani.

Päivää, sanoivat pikaveneen aikamiespojat, taisimme ajaa harhaan. He olivat eksyneet? Missähän päin Oravi on? Olisiko teillä karttaa tai merikorttia, heille kun ei sattunut mukaan. Olihan meillä ja he turisivat turhankin kauan kyselyineen. Kompassikin heiltä puuttui. Viimein he lähtivät viittomieni ohjaamina takaisin sinne Oraviin päin. Epäilin, olivatko he eksyneet, mutta olen melko varma, että heidän varusteinaan oli ainakin kiikarit.

Haukiveden erikoisuus on tietenkin Saimaan norppa. Sen kanta on kansallispuiston alueella Saimaan tiheimpiä. Norpan voikin nähdä usein kiikarilla pelkästään veneilemällä syväväylää pitkin. Riittävän hitaasti. Norpilla on vakiopaikkoja, lepokiviä, joille ne nousevat lepäilemään ja lämmittelemään aurinkoon. Yhden Linnansaaren itäpuolella olevalla matalalla pintaluodolla olen nähnyt norpan lähes joka toisella vierailullani sielläpäin.

Tässä on Googlen paras norppakuva. Siinä pää ja kuono näyttävät karvattomilta. Norppa on todennäköisesti kastanut päänsä veteen aivan äskettäin.

Katseesta voi päätellä, että se on huomannut kuvaajan.

Kiinnitimme veneen Linnansaaren päälaituriin ja lähdimme jaloittelemaan saaren ympäri kiertävää luontopolkua. Saaren pohjoisosassa on korkea Linnavuori, jonka laelle kipusimme kiikaroimaan mahdollisia norppia. Meillä olikin hurjan hyvää tuuria, sillä pian huomasimme norppaemon muljaavan poikasensa kanssa läheisten pikkusaarten välissä. Kiikarit vetivät otukset niin lähelle, että näimme naaras norpallakin olevan komeat viikset.

Upeaa. Aikaa kului runsaasti. Jano ja nälkä alkoi vaivata katsojia. Sieltä ei raaskinut millään lähteä pois. Viimein ne sukeltelivat kauemmaksi. Ehkä ne kuuluivat vatsani kovan murinan.

Yövyimme hyvin veneessä, kuin keinuvassa kehdoissa, ja kävimme Linnansaaren torpalla katsomassa niittyjä ja niitä hoitavia lampaita. Kesäkioskin pitäjänä oli entinen Leppävirran pурсеуеууаn aktiivijäsenen. Sitten palailimme suuremmitta seikkailuita miellyttävästi mökille. Kävely oli merimiesmäisen keinuvaa vaikka aallokko oli ollut pientä.

Seuraavana päivänä lähdin yksin paluumatkalle. Olin seilannut vajaan tunnin leppoisassa tuulessa, kun takaa lähestyi lujaa kova ja karkeaääninen perämoottorivene. Käänsin selkäni tulijalle, tuota en ainakaan morjesta. Vene hidasti vauhtia, kaarsi keulani edestä takaisin päin ja morjestin, kun tunnistin kipparin, appiukon.

Ai niin, sattuihan minulle pieni viive kotimatalla Varkauden kanavalla. Kanava on Saimaan korkeimpia, sillä vedenpintojen ero on n. 7 m, eikä alavirralla tultaessa näe sulun tilannetta. Tulin sieltä juuri, kun kanavasta uitettiin tukkinippuja ja jouduin odottelemaan ja pörräämään moottorilla jonkun aikaan enkä päässyt odotuslaiturille. Seuraavaan sulutuksen ylöspäin tulikin enemmän veneitä. Juuri kun minun vuoro tuli ajaa sulkuun, perämoottoristani loppui bensiini ja jouduin kiinnittymään takaisin laituriin. Kun sain tankattua, sulku olikin taas kiinni. Seuraavaan sulutukseenkaan minulla ei ollut asiaa, sillä suluttaja kuulutti, että juna on tulossa eikä rautatiesiltaa avata, joten jouduin jäämään purjeveneellä edelleen odotuslaituriin. Kolmanteen sulutuksen sentään pääsin, onneksi en ensimmäisenä, sillä sulun lähellä veden virtaukset ovat voimakkaimmat.

Heinäkuun helteiden aikaan on veneilyssä sesonkiaikaa ja kanavavahdit lisäävät sulkujen juoksutuksia nopeuttaakseen läpimenoja. Silloin kontrasti aurinkoisesta hellesäästä 8 metrin syvyyseen, mustaan sulkualtaaseen on suuri. Varsinkin kun veden virtaukset tempovat kevyttä syväkölistä venettä milloin minnekin päin. Olo siellä on kuin hornankattilassa ja pelkissä shortseissa, tuli vilu ja kesäflunssa. Onneksi ei sentään angiinaa.

Enää ei ole kuin 5-6 tuntia kotiin, ja tulossa kysymys; missäs sitä viivytettiin?

Helteinen ja leppeätuulinen sää sopii pariskunnan purjehtimiseen matkaveneellä. Silloin tuollaisella pienelläkin veneellä pärjää hyvin, onhan kylpyvettä riittävästi ja se on lähellä.

Kuvassa puolukan punainen Angina kotilaiturissaan Unnukalla.

Joe 17 tekniset tiedot : pituus 5,27 m, leveys 2,00 m, syväys 0,50-1,00 m, paino 480 kg, purjepinta-ala 13,1 m², spinaakkeri 16 m², moottorisuositus 2-5 hv, suunnittelija Hans Groop.